

Và rồi em không còn mộng mơ

“Em chập chững bước về phía anh.

Ngày xanh màu cỏ.

Gió ru mùa.

Ru tình ngủ yên.”

Anh ít cười và có đôi mắt sáng. Lần đầu gặp anh, tôi không hề nghĩ anh là một người thành đạt chưa vợ. Tôi không tin có một anh chàng nào đó đi làm 8 tiếng một ngày, lại có thời gian để ra đây vào sáu giờ mỗi chiều, để thơ thẩn giữa cánh đồng lau trắng lãng mạn như thế này... Tôi không tin cho tới khi anh ra đây quá vội mà quên không bỏ tấm thẻ nhân viên đeo ở cổ ra.

- Chiều nào anh cũng ra đây à?

- Ừ!

- Kể cả những ngày mưa?

- Ừ!

- Sao lại thế?

- Khoảng không này sẽ cô độc lắm nếu không có bạn, em ạ!

Những câu nói của anh, những cử chỉ của anh và ánh mắt của anh luôn làm tôi như bị mộng du. Đôi lúc tiếng anh như lẫn vào tiếng gió, đùa nghịch với những tia nắng cuối cùng của ngày tàn. Tôi ngồi bên cạnh lặng im, không nhắm mắt, mà cảm giác như mình đang chuyển động, đi ra giữa màu lau trắng, cỏ xanh rì gió bần tay nhẹ nhàng theo từng bước chân và rồi tôi bay lên, nhẹ bẫng, thoải mái, yên bình. Những khi tôi mộng mị như thế, anh thường tiếp tục nói, nói hết sẽ tự động hát khe khẽ...

- Ở quê anh cũng có một cánh đồng lau thế này...

- Thật hả anh? Cũng đẹp thế này chứ?
- Nhỏ hơn một chút. Nhưng nhìn ra sông.
- Và anh hay ngồi ở đây?
- Những khi về quê thôi...
- Nghe anh kể em thấy đẹp quá!
- Nhất là những tối trăng tròn em ạ. Ngồi giữa đám cỏ, gió mát, trăng lóng lánh dưới sông, chỉ muốn nhào theo trăng như Lý Bạch.
- Thế thì sẽ chết mất! Mà có vớt được trăng, có được ôm lấy trăng đâu...
- Nhưng sẽ được tắm cùng trăng!

Anh kể về quê anh, về một cánh đồng lau trắng như thế này, về những làn gió khác ở thành phố, về những trò nghịch của lũ trẻ con. Tôi bó gối nghe, mắt nhìn những tia nắng đang nhạt dần, trượt dài từ cành xuống gốc cây. Rồi tưởng tượng về những đêm không trăng ở cánh đồng, triền đê quê mình, tưởng tượng về tiếng sáo vi vút trong gió của lũ trẻ chăn trâu. Tôi thấy mình lại như đang bay, bay trong đêm thanh vắng, có tiếng côn trùng kêu khe khẽ, tiếng ếch ngoài bờ ao, gió thổi lồng lộng cả một khoảng trời rộng và những con đom đóm nhấp nháy bay cạnh mình, thoát chỗ nọ thoát chỗ kia...

“Sẽ có lúc...

Anh đưa em trở lại.

Miền quê xưa...

Ngày ấu thơ, ta đã vui đùa.

Và sáo đêm hòa cùng âm của đất,

Khúc đồng quê ru em lớn bao ngày.

Tay em vẽ những giọt mưa.

Miệng ngân nga khúc hát.

Mùa gió không tên”

Chúng tôi nói những chuyện tào lao, cười những nụ cười bình yên và tạm biệt nhau về nhà lúc bảy giờ tối. Để rồi ngày hôm sau lại mong mau chóng tới sáu giờ, mà có khi tới cũng chỉ ngồi im lặng nhìn đám cỏ ca hát trong gió, chờ đợi bóng tối lấy bàn tay khe khẽ ôm bầu trời, rồi lại ai về nhà nấy.

Những khi ngồi lặng im như thế, tôi thường thấy mình đang chạy rất chậm lơ lửng trên những ngọn cỏ lau. Những bước chạy không muốn làm tổn thương cây cỏ, những bước chạy mà gió quẩn lấy chân.

- Em rất sợ cô độc...
- Anh cũng thế!
- Nhưng em lại luôn ở một mình...
- Anh cũng thế!
- Tại sao anh ít khi cười?
- Anh cũng không biết. Chắc là do thói quen.
- Hôm nay anh cười với em được không?
- Tự dưng cười á?
- Vì hôm nay là ngày đặc biệt của em...

Anh nhoẻn cười. Chừng vài giây thì khép môi, gãi đầu lúng túng. Gió tạt qua làm tóc vương vào mắt tôi. Qua những khe tóc, tôi thấy một anh rất khác. Một cái nhìn man mác buồn nơi khóe mắt anh, một cậu bé lơ ngơ chứ không còn là một chàng trai 30 tuổi. Thật kì lạ! Tôi không thấy mình như bay lên nữa... Tôi vẫn ngồi yên đó, bên cạnh anh, giữa cánh đồng lau, giữa ánh nắng le lói cuối ngày.

“Có những lúc bên em.

Đứa trẻ trong anh dường như khó hiểu, Không phải anh dịu dàng trầm lặng,
Mà là đứa trẻ bông bột và đam mê.

Có những lúc bên em,

Anh không giấu được mình,

Sự thật truyền đến nhau qua đôi mắt.

Có cả nỗi buồn và những yêu thương.”

Trời mưa. Sáu giờ kém mười phút chiều. Tôi cuống cuống xếp lại tập tài liệu đang đọc dở và lấy ô chạy bộ ra cánh đồng lau. Anh đứng dưới gốc cây to gần chỗ chúng tôi hay ngồi, mắt nhìn mưa và tay hứng những giọt nước.

- Anh thật kì cục!

- Anh đã nói là mưa vẫn ra mà.

- Nhưng sẽ bị ốm đấy!

- Có những người khi buồn họ sẽ khóc. Mà lúc khóc là lúc thấy mình cô đơn lắm!

Anh đỡ lấy chiếc ô tôi đang cầm và đang cố kiễng lên để che cho anh. Bàn tay anh chạm khẽ vào tay tôi. Rất nhẹ nhàng, trượt qua rồi tay tôi buông thõng để anh cầm ô che cho cả hai. Anh chỉ cho tôi thấy cầu vồng ở phía xa. Màu xanh, màu hồng, màu cam, màu vàng, hòa với tiếng hát khe khẽ của anh. Gió thoang thoang thổi. Tôi lại mộng mị thấy mình bay lên, tới chiếc cầu vồng, bước khẽ từng bước trên đó và thấy bầu trời gần mình hơn bao giờ hết.

- Chân cầu vồng ở đâu em biết không?

- Không...

- Ở trong tim mỗi chúng ta...

- Nhiều lúc em thấy mình như một hạt cát, muốn có cơn gió nào đó cuốn mình đi càng xa càng tốt.

- Bảo cơn gió cuốn cả anh theo nhé! Đến chỗ nào xa một tí, chơi chán rồi về.
- Anh không sợ em ư? Em giống một con ma nữ. Gần ma nữ sẽ bị hút máu đấy!
- Em không sợ anh thì thôi. Anh không sợ em đâu!
- Em sợ đấy! Vì gần anh quá, dứt không được, đến lúc anh dứt em ra thì em sẽ buồn lắm!

Tôi nhìn vô định. Những ngân ngân nước vô cơ cứ trực trào ra. Anh nói tiếp những gì tôi nghe không rõ, nó hòa vào tiếng gió, tiếng rì rào của những ngọn cỏ bập bùng bên tai. Ánh nắng cuối ngày từ tấm gương xe máy chiếu thẳng vào mắt. Tôi thấy mình lại bay lên, giữa những cơn gió, những tiếng còi xe văng vẳng phía xa... Dưới chân không còn là những ngọn cỏ nữa, mà là mây trắng bồng bênh trôi...

“Những đợt gió cuối thổi vào đêm, Em nhòe mắt trong tầng kỷ niệm.

Bóng anh trở lại.

Chao nghiêng những dòng thơ,

Gọi ký ức nơi em thức giấc,

Ngày đó còn nhau...”

Ngày hôm sau anh không tới. Khoảng không gian từ lâu đã có hai người, giờ vắng lặng lạ kì. Tôi không thấy mình bay lên nữa, dù cố hồi tưởng lại những câu chuyện anh kể...

Ngày hôm sau nữa, tôi ngồi giữa đám cỏ lau trắng đục. Một giờ đồng hồ yên lặng nghe côn trùng xì xào, tiếng gió hun hút và tiếng cỏ lao xao.

Hôm sau nữa trời mưa. Tôi che ô và đi bộ tới. Hình dung anh đứng dưới tán cây như hôm nào... Anh nói dối, anh đã không đến khi trời mưa. Khoảng không ngày cô độc lắm, anh không thấy sao?

Tôi mộng mị bay lên cùng chiếc ô màu tím. Mưa nhẹ nhàng như sợ làm đau

tôi, làm đau khoảng không nơi đây. Gió khẽ lau khô những giọt nước cứ chảy đều đặn. Tôi bay nhẹ nhàng trong tiếng sáo vi vu, giữa màu lau trắng đùng đục ươn ướt nước, giữa ánh nắng le lói cuối chân trời và giữa tiếng hát khe khẽ không rõ lời...

Những kí ức của con người cũng giống như những trang giấy... Anh đã vẽ lên một trang giấy của tôi đêm trăng vi vu gió, một cánh đồng lau trắng bạt ngàn, những đám cỏ xanh rì đua nhau lớn, những con đom đóm lập lòe bay, những ánh nắng của một ngày sắp hết.

Tôi bay... bay lên... Chạm vào cây bút màu và vẽ anh vào chỗ còn thiếu...

“Và rồi,

Bài ca kết thúc.

Em không còn mộng mơ.

Anh thôi chẳng làm thơ.

Những màu sắc vẫn đưa em đi về phía trước, Cùng đôi cánh âm thanh.

Em vẫn bay.

Dù anh không bên cạnh.

Câu thơ cuối,

Anh viết trên trang giấy là em,

Gió ru mùa...

Bay lên !”